ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

Αναδημοσιεύουμε μια ενδιαφέρουσα προσέγγιση για την αναγκαιότητα αλλά και **δυνατότητα ρήξης με την ευρωζώνη** που αντανακλά απόψεις τμημάτων της αριστερής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και κινείται, κατά τη γνώμη μας, σε άλλο μήκος κύματος από αυτό της ηγεσίας του και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ.

Χρεωκοπώντας στην ευρωζώνη

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Όπως όλα δείχνουν το ελληνικό δράμα οδηγείται στο τέρμα του. Υπάρχουν μόνο δύο λύσεις, ασχέτως από το πώς θα ονομαστούν. Κι αυτές είναι: υποταγή ή ρήξη. Ίσως προβάλουν κάποιοι το επιχείρημα πως ο ελληνικός λαός δεν επέλεξε τη ρήξη στις εκλογές του Ιανουαρίου του 2015. Κάτι τέτοιο είναι, στην καλύτερη περίπτωση, παραπλανητικό. Κι αυτό γιατί στις εκλογές δεν τέθηκε τέτοιο ερώτημα. Ο λαός ψήφισε το ΣΥΡΙΖΑ που υποσχέθηκε πως θα ακυρώσει τις πολιτικές της λιτότητας και θα εφαρμόσει ένα αριστερό φιλολαϊκό πρόγραμμα διατηρώντας τη χώρα στην ευρωζώνη. Κι ο λαός, με την ψήφο του, είπε: Εμπρός κάντε το έτσι. Ο λαός επέλεξε επομένως, φυσιολογικά, την πλέον ανώδυνη κι εύκολη λύση.

Εκείνο που είναι επομένως βέβαιο είναι πως υπερψηφίστηκε η πολιτική της ανατροπής των πολιτικών της λιτότητας. Το ερώτημα για τη ρήξη δεν τέθηκε επομένως και δεν γνωρίζουμε πως θα απαντούσε ο λαός σε ένα τέτοιο ερώτημα. Μια ένδειξη πως όλο και μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού λαού αρνείται την υποταγή επιλέγοντας τη ρήξη είναι τόσο το ότι δεν υπέκυψε στην τρομοκρατία των διαπλεκόμενων ΜΜΕ όσο και των αστικών κομμάτων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ όσο και το δημοσκοπικό ποσοστό των πολιτών που επιλέγουν τη ρήξη και είναι κατά πολύ μεγαλύτερο των ποσοστών των κομμάτων που την ενστερνίζονται και την προβάλλουν.

Ανεξάρτητα όμως από τις προθέσεις, τις ιδεοληψίες ή και τις σκοπιμότητες η πραγματικότητα θα επιβληθεί απολύτως. Και η πραγματικότητα για τη συντριπτική πλειονότητα των ελλήνων – εργαζόμενων, άνεργων, συνταξιούχων, μικροεπαγγελματιών- είναι τραγική. Και το μέλλον απολύτως δυσοίωνο. Η πιθανότητα «έντιμου συμβιβασμού» – τι μπορεί να σημαίνει τάχα αυτό- είναι σχεδόν μηδενική ή πολύ μικρή. Πρέπει επομένως να προετοιμάζονται τόσο ο λαός όσο και τα πολιτικά υποκείμενα της αριστεράς για τη ρήξη. Ούτως ή άλλως είναι αδιανόητη οποιαδήποτε ουσιαστική διαπραγμάτευση χωρίς την ύπαρξη πολλών γραμμών πραγματικής άμυνας.

Υποταγή ή ρήξη θα είναι τελικά η επιλογή. Μέση λύση δεν υπάρχει. Ο λόγος είναι απλός. Ο σύγχρονος καπιταλισμός είναι ο αυτός της κυριαρχίας των πιο παρασιτικών χαρακτηριστικών του. Ο καπιταλισμός του χάους και της ολοκληρωτικής κυριαρχίας του. Ο καπιταλισμός της χρηματοπιστωτικής κυριαρχίας, της ανεργίας, της φτωχοποίησης του συντριπτικού ποσοστού των λαών, της ανατροπής των δικαιωμάτων των εργαζόμενων και φυσικά του απόλυτου ευνουχισμού των αστικών δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Ο καπιταλισμός της αρπαγής του όσο το δυνατό μεγαλύτερου ποσοστού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου καθώς και των συσσωρευμένων περιουσιακών στοιχείων τόσο των εργαζόμενων αλλά και του μικρού και μεσαίου κεφαλαίου. Ένας βασικός μοχλός στη διαδικασία αυτή έχει αναδειχθεί το χρέος. δημόσιο και ιδιωτικό. Αυτό δεν σημαίνει πως υπήρξε κάποιος σχεδιασμός για τη δημιουργία αυτού του μηχανισμού. Η αύξηση του δανεισμού τόσο του ιδιωτικού όσος και του δημόσιου χρέους από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 και μετά είναι αποτέλεσμα των μεταβολών που είχαν συντελεστεί εν τω μεταξύ.

Από το ξέσπασμα της κρίσης του 2008, που η αφορμή στάθηκε ακριβώς ο υπερδανεισμός των νοικοκυριών στις ΗΠΑ, το μεγάλο κεφάλαιο άρχισε να μετατρέπει με ραγδαίους ρυθμούς τον ιδιωτικό δανεισμό σε δημόσιο με διάφορες τακτικές. Οι σημαντικότερες από αυτές ήταν οι διασώσεις των τραπεζών και των υπερχρεωμένων μεγάλων επιχειρήσεων μέσω των μηχανισμών αγοράς χρέους ή από τις κεντρικές τράπεζες, με τις γνωστές ποσοτικές χαλαρώσεις, ή μέσω ειδικών μηχανισμών που δημιουργήθηκαν στην ΕΕ γι αυτό το σκοπό όπως το EFSF (European Financial Stability Facility) το EFSM και τελικά τον ESM (European Stability Mechanism).

Μέσω των μηχανισμών αυτών το κεφάλαιο μετέτρεπε σε πραγματικό χρήμα όσο δημιουργούσε κατά την περίοδο της πιστωτικής επέκτασης και της δημιουργίας της φούσκας. Στο επόμενο διάγραμμα βλέπουμε τόσο τον υψηλότατο δημόσιο δανεισμό επιλεγμένων χωρών της ευρωζώνης πριν την κρίση όσο και την εκτίναξή του μέσω της μετατροπής του ιδιωτικού χρέους σε δημόσιο μετά το ξέσπασμα της κρίσης.

Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου στο συνημμένο αρχείο

xrewkopia_evrw

ή στο **eparistera**